

שדואג ומנטער יוחר פן יעצור ממי שאינו מצווה שיש לו פת צסלו שאם ירצה יניח עכ"ל. הרי לכל שמנטער יוחר נפיש אגרי' ומשום דזכותו יוחר גדול. ומה"ט מצווה צו יוחר מצשלוחו. ולפ"ז ניחא דמדמי לה להא דרצ ספרא מחריך רישא, דהא התם ליכא למצווה כלל על גופו, אלא משום דכל שעושה הכנה למצווה וטרח בגופו יש צוה מצווה. וא"כ ה"נ אע"ג דהקידושין נחשב עליו דמעשה השליח כמעשה המשלח, מ"מ הרי נעשה מעשה זו בלא טירחא וכנ"ל וזה פשוט.

(ד) ובהא דסצר רצ יוסף דגדול המצווה ועושה, ומצווה שיש צו נער עדיף טפי, יש להקשות לכאורה לדברי רצ יוסף צצ"ק דף נו: ובכמה דוכתי. דאיתמר שומר אצידה רצה אמר כשומר חנם דמי רצ יוסף אמר כשומר שצר דמי. רצה אמר כשומר חנם דמי מאי הנאה קא מטוי לי'. ורצ יוסף אמר כשומר שצר דמי צההיא הנאה דלא צעיא למיתצי לי' ריפתא לעניא הוי כשומר שצר וכו'.

(ולכאורה יש להקשות דהא אמרינן בחולין פ"ז א' וצ"ק לא: דהחוטף מצווה מחצירו חייב ליתן לו עשרה זהובים. הרי דמצווה שוה עשרה זהובים, וא"כ נימא צההיא הנאה דקעציד מצווה הוי שומר שצר. וי"ל לכאורה דהוא משום דמצות לאו ליהנות ניתנו, והנאת מצווה לא חשיב הנאה, כמצואר צר"ה דף כ"ח א' ובכמה דוכתי. משא"כ הנאת הפרוטה, שהוא הנאה לדדיית, ולא שייך על זה מצות לאו ליהנות ניתנו, וכמצואר צתוס' שצעות דף מד: [ד"ה ורצ יוסף] ע"ש).

ולכאורה יש להקשות מאי הנאה היא זו צמה שמיפטר מלמיתצ ריפתא

לעניא. הרי עי"ז מפסיד מצווה, ששכרו עשרה זהובים צעוה"ז. ונ"ל דהרי גם עכשיו יש לו מצווה אחרת של השצת אצידה, ולא הפסיד מצווה. ונמצא משתכר צפרוטה ויש לו מצווה אצל לפי מש"כ לעיל דכל שמנטער יוחר מצותו יוחר גדולה, ונמצא דכיון דמשתכר צפרוטה מצותו קטנה הרצה מאילו עשה מצווה והפסיד צפרוטה. ושצ קשה מאי הנאה היא זו, והא עי"ז נתקטן מצותו. ואילו הי' סצר רצ יוסף דמי שאינו מצווה ועושה גדול ממצווה ועושה, היינו יכולין לפרש צההיא הנאה דמפטר מלמיתצ ריפתא לעניא והוא צאמת יתן. אלא דכיון דמיפטר, וגדול מי שאינו מצווה וכו', הרי הרויח מצווה רצה. (ולא שייך על זה מש"כ לעיל צמוסגר דמצות לאו ליהנות ניתנו, דהא אינו מצווה חיוצית, ואדרצה נהנה צמה שאינו מצווה, ואכמ"ל). אצל כיון דסצר רצ יוסף דגדול המצווה ועושה, א"כ תקשי לשיטתו אמאי מיתחצ הנאה צמה שמרויח צפרוטה של נדקה, הרי מפסיד עי"ז זכות גדול. וכי תעלה על דעתך דאדם ירא שמים וחסיד המשתוקק למצות מאוד לא יהי שומר שצר גם לרצ יוסף.

(ה) וד"י נלענ"ד לומר דרצ יוסף לשיטתי' אציל, דלדידי יש לו מצות נדקה ג"כ אע"פ שלא נתן. והוא דצגיטין דף ס' א' רצה ורצ יוסף דאמרי תרוייהו האי ספר אפטרותא אסור למקרי צי' צשצת מאי טעמא דלא ניתן ליכתצ וכו'. והא לא ניתן ליכתצ אלא כיון דלא אפשר עת לעשות לה' הפרו תורחיק. ומצואר לכאורה דרצה ורצ יוסף לית להו הא